

(လုံးနှင်တူသည်)

ရင်ဖြတ်နိုး

လတစ်စင်း နှင့် သူပိုင်ဆိုင်ရာကောင်းကင်

အခန်း (၁)

တီးနှောင် ... တီးနှောင်။

သူမ ခြံတံခါးဝရှိ လူခေါ်ဘဲလံလေးကို အဆက်မပြတ် နှိပ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

သို့သော် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် ဘာအရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေးချေ။

တီးနှောင်။

သူမ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် အဆက်မပြတ် တီးခတ်နေမိ၏။

"ဟေ့ ... ဟေ့ စွတ်တီးမနေနဲ့ ၊ လာပြီ ... လာပြီ"

အသံနက်ကြီးက ဘယ်က ပေါ်လာမှန်းမသိ။ သူမ ဘဲလံတီးနေတာကို ဒေါသတကြီး လှမ်းတား၏။

တားဆီးသံကြောင့် သူမ ဆက်မတီးတော့ဘဲ ဘဲလံခလုတ်လေးပေါ်က လက်ကို ပြန်လည်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည် ။

ခဏကြာတော့ ခြံတံခါးပေါက်ဝဆီသို့ လူထွားကြီးတစ်ဦး လျှောက်လာပြီး ...

"ဘာကိစ္စရှိ ... ဟင် ... မင်း ... မင်း ... ဟာ"

ခြံစောင့်ကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ အဆမတန် ပြူးသွားသည်။ သူမဆီ လက်ညှိုးကြီး ထိုးကာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ကြောင်ငေးကြည့်နေ၏။
"ထိုလူကြီးရဲ့ မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုအတွက် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေဟန် ရှိရကား မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးမရှိတော့ လောက်အောင်ပင် ဖြူရော်နေခဲ့သည်။"

"ကျွန်မ ... ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနဒီပါ"

"....."

"ဒါ ... ဦးလေးညို့တို့ အိမ် ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"....."

သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်လိုက်ကာ သူမလာသော အိမ်လိပ်စာ မှန်မမှန် သေချာအောင် မေးမိ၏။

"မင်း ... မင်း ... ဘယ်သူလဲ"

"ရှင်"

"မင်း ... မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ဖြူစင်ဟန်"

"ရှင်"

လူကြီးရဲ့ အမေးကြောင့် ပန်းသွန်းနဒီရဲ့ စင်ရော်တောင် မျက်ခုံးနက်နက်လေး နှစ်ဖက် တွန့်ကွေးသွားရ၏။

"မင်း ... မင်း ဖြူစင်ဟန်ပဲ၊ သွား သွား ထွက်သွား၊ မင်းနဲ့ ဒီခြံက ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့ဘူး၊ မင်းက သေပြီးသားလူပဲ၊ မလာနဲ့ ၊ လုံးဝ မလာနဲ့ ဖြူစင်ဟန်"

မြတ်စွာဘုရား။

ပန်းသွန်းနဒီ အလန့်တကြား စိတ်ထဲကနေ ဘုရားတ လိုက်မိသည်။ ။

ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သူမက သေလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။
ဒီလောက် အရှင် လတ်လတ်ကြီး ရပ်နေတာကို မြင်နေရတာတောင် ခြံ
စောင့် လူထွားကြီးက မဟုတ်တမ်း တရားတွေ စွပ်စွဲကာ မောင်းထုတ်
နေသေးတော့၏။

"ဒီမှာ ... ဒီမှာ ရှင် ဦးလေးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သ
တိလည်း ထားပါဦး၊ ကျွန်မက စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး
ဒေါက်တာ ဦးမြင့်စိုး လွှတ်လိုက်တဲ့ သူပါ၊ ဦးလေးညို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအ
တွက် အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနဒီ
ပါရှင်"

ဟာ ...။

စိတ်ကျန်းမာရေး ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်စိုး လွှတ်လိုက်တာ ဆိုပါလား

။

ဦးမိုက်တီး ကောင်မလေးရဲ့ ချိုသာ သွဲ့ပျောင်းသော အသံကို နား
ထောင်ပြီး ပျံ့လွင့်သွားသော စိတ်ကို မနည်းကြီး စုစည်းမိသွားရ၏။

ဟုတ်သားပဲ။ ဖြူစင်ဟန်က သေပြီလေ။ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ သင်္ဂြိုဟ်
ခဲ့တာ။

ဦးမိုက်တီး ခြံတံခါးဝ ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကောင်မလေးဆီ
သေချာစွာ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့် လိုက်မိ၏။ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားကာ ပျက်ယွင်းသွားသော ဟန်အမူအရာကို ချက်ချင်း ပြန်
ပြင်လိုက်သည် ။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာ သူမဆီ လှမ်းကြည့် နေမိပြန်၏။

ဖြူစင် ဝင်းမွတ်နေသော ရွှေဝါရောင် အသားအရေ၊ မြင့်မားသော အရပ်၊ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသော မျက်နှာ ဖူးဖူးလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် သူ့မျက်ဝန်း အစုံရှေ့တွင် တကယ်ပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ။

တကယ့်ကို တစ်ပုံစံထဲ။

ဖြူစင်ဟန်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

"ဦးလေးကြီး ... ဒါ ဦးလေးညှို့ရဲ့ ခြံ မဟုတ်လား"

"ဟေ ... အေး ... ဟုတ်တယ်"

"ကျွန်မကို ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးဦးလေ"

သူမ အသိပေးသံ ကြားမှ လူကြီးက သတိရသွားဟန် ရှိကာ ခြံတံခါး သော့ခလောက်ကြီးကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်ပေး၏။ လူကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်တွင် သူမ ရောက်လာခြင်း အပေါ် နည်းနည်းလေးမျှပင် ကျေနပ်ဟန် မရှိချေ။

အထုပ်အပိုးကို ဆွဲမကာ ခြံကျယ်ကြီးထဲ ပန်းသွန်းနီဝင်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ ... နေဦး"

ဟင်။

ခြံထဲ လှမ်းဝင်ကာ တိုက်ကြီးဆီသို့ သွားမည့် ခြေလှမ်းများက လူကြီးရဲ့ တားဆီးသံကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားရ၏။

"မင်း ... တကယ်ပဲ ဖြူစင်ဟန် မဟုတ်ဘူး နော်"

"ရင်"

"ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်စိုး လွှတ်လိုက်တာ တကယ် အမှန်ပဲနော် ကောင်မလေး"

"ရှင်"

"တရှင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုလဲကွ"

"ဒီမှာ ဦးလေးကြီး"

"ငါ့နာမည် မိုက်တီးပဲ ကောင်မလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးမိုက်တီး၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာ ဦးမြင့်စိုး လွှတ်လိုက်တဲ့ လူ အစစ်အမှန်ပဲရှင်၊ ဒါကို ဘာကြောင့် သံသယတွေ ဝင်နေရတာလဲ၊ ဆရာဝန်ကြီးက နိုင်ငံခြားကို ခဏ ထွက်သွားလို့ သူ့လူနာကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆိုပြီး ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊ နေပါဦး ကျွန်မကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘာကြောင့် အမူအရာတွေ ပျက်ပြီး အခုလိုမျိုး ဆက်ဆံနေရတာလဲရှင်၊ ဖြူစင်ဟန် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ အဲဒီလောက်တောင် မှားယွင်းရအောင် ရုပ်ချင်းက ဆင်နေသလား"

"ဆောရီး ... ကလေးမ၊ ဦးမှားသွားတယ်၊ တိုက်ထဲ ဝင်သွားပါ ကလေးမ၊ အထဲမှာ မောင်လေးညို့ ရှိတယ်"

ဦးမိုက်တီးက သူမ အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ စကားလမ်းကြောင်း လွဲသွား၏။ ဒါကို ပန်းသွန်းနဒီ သတိထားမိ သွားရသည် ။ ဖြူစင်ဟန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး အကြောင်းကို ပြောပြချင်ဟန် မရှိပုံကို သိလိုက်ချိန်တွင် ပန်းသွန်းနဒီ ပို၍ စိတ်ဝင်စား သွားရတော့၏။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာကြောင့် ပြန်မဖြေရတာလဲ။

ပန်းသွန်းနဒီ နည်းနည်းလေးမျှ ဘဝင်မကျနိုင်။ ဒါဟာ တကယ့် ထူးခြားမှုပဲ။ ဦးမိုက်တီး ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဟန်အမူအရာတွေ ပျက်လွန်း နေ၏။

"ဒေါက်တာ"

"ရှင်"

"အထဲကို ဝင်သွားလေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

ပန်းသွန်းနဒီ နေရာလေးကနေ ချာခနဲနေအောင် လှည့်ကာ တိုက်ဖြူ ဖြူ မြင့်မြင့်ကြီး ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သူမ စိတ်ထဲမှာ တော့ နားလည် လက်ခံရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်း မြောက်များ စွာနှင့် ရှုပ် ထွေး နောက်ကျိနေခဲ့၏။

ဦးမိုက်တီးသည် သူမ ရောက်လာခြင်း အပေါ်တွင် စိုးစိမှုပင် နှစ်လို ဟန် မရှိချေ။ တင်းမာ ခက်ထန်နေသော သူမကျလုံး စိမ်းကြီးတွေကို ကြည့်ကာ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည် ။

တကယ်တော့ ဒီခြုံကြီးထဲကို ဝင်ဖို့ ပန်းသွန်းနဒီမှာ ကြီးမားတဲ့ ဖိ အား တစ်ခု ရှိနေခဲ့၏။ ထိုအချက်ကတော့ ဖြူစင်ဟန်ခေါ် ပန်းယွန်းနဒီ သေဆုံးသွားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ထိုကိစ္စအပေါ်တွင် သူမ၌ အများကြီး သံသယစိ တ်တွေ ပွားများ နေရသည် ။ ဒါကြောင့်လည်း ထိုတိုက်ကြီးထဲ ဝင်နိုင်မ ည့် နည်းလမ်းမျိုးစုံကို အချိန်ယူကာ စောင့်စား နေခဲ့ရ၏။

သူမ ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနဒီ။

စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနဒီပါ။

ဖြူစင်ဟန် (ခေါ်) ပန်းယွန်းနဒီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ကြီးသော အမြွှာအစ်မ ဖြစ်၏။ မိဘတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကြောင့် သူမ တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် လူမှန်းသိတတ်ကာစ အရွယ်လေးတွင် ကွဲကွာ ခဲ့ရ၏။

သို့သော် သူမတို့ နှစ်ယောက် အမြွှာညီအစ်မ မထင်မှတ်ဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမှ ပြန်ဆုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ နယ်မြို့လေးတွင် နေသော ပန်းသွန်းနဒီ ဘုရားဖူးလာရင်း ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူတဲ့ ဖြူစင်ဟန်ကို မြင်လိုက်ချိန်တွင် ပန်းသွန်းနဒီ စိတ်တွေက တအားကို လှုပ်ရှား သွားရသည် ။ ထိုနေ့က သူမ ကုန်တိုက်ကြီး တစ်ခုတွင် ပစ္စည်းများ ဝယ်နေချိန် ဖြစ်သည် ။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လှမ်းအယူ တစ်ဘက်ကလည်း လှမ်းကိုင် လိုက်တာကြောင့် နှစ်ဦးသား သတိထားမိ သွားရ၏။

ပန်းသွန်းနဒီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည် ။

သူ မ မှာ အမြွှာညီမလေး တစ်ယောက် ရှိသေးတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မေမေ မသေခင် အချိန်ထိ တဖွဖွ သတိပေးခဲ့၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူမနဲ့ ရုပ်ချင်း ခွဲမရသူ မြင်တော့ သူမရဲ့ ညီမလေးမှန်း ချက်ချင်း သိခဲ့သည် ။ ဖြူစင်ဟန်ကတော့ လုံးဝ မသိချေ။ သူမက စတင် မိတ်ဆက်ပြီး အကြောင်းစုံ ရှင်းပြကာ မေးမြန်းကြည့်တော့မှ ဖေဖေနဲ့ အတူ ပါသွားတဲ့ ညီမလေး ပန်းယွန်းနဒီ ဖြစ်နေသည် ။

အသက်ကြီးမှ ပြန်ဆုံတွေ့ရ၍ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်ရွှင်မဆုံး ရှိနေရ၏။ သူမနှင့် ညီမလေး ပြန်ဆုံတော့ ညီမလေးက အိမ်ထောင် ကျ နေပြီတဲ့ လေ။ ညီမလေးရဲ့ ခင်ပွန်းက အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင် ရှင် သူဌေးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့ ပန်းသွန်းနဒီ ဝမ်းသာနေမိ၏

သို့သော် ညီမလေး ပြောပြတော့မှ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကို သိခဲ့ရသည် ။ ခေတ်ဆန်လွန်းသော ညီမကို ချော့မော့ ဖျောင်းဖျကာ အိမ်ထောင်ရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ အထပ်ထပ် မှာ ကြားမိ၏။

ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာတွေ အကြောင်းကို ပြောပြကာ ထိုသို့ မဖြစ်စေရန် ထိန်းချုပ် သင့်တာတွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့ သည်းခံသင့်တာ သည်းခံဖို့ ဖျောင်းဖျ လိုက်သေးသည် ။ မေမေက ရိုးသား တည်ကြည်ပြီး စည်းစနစ် ကြီးသလောက် ဖေဖေက အသောက်အစား အပျော်အပါး ခုံမင်၏။

ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေ။ ပိုပြီး ဆိုးသွားတာက ဖေဖေရဲ့ ခြေရှုပ်မှုတွေပဲ။ ဒါကို မေမေသာ သည်းခံမည် ဆိုလျှင် ပန်း သွန်းနဒီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အခုလို တကွဲတပြား ဖြစ်မှာ မဟုတ် ချေ။ အခုလို ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်တွေနဲ့ နာကျင် ခံစားနေရမှာ မဟုတ် ချေ။

ဒါကို ဥပမာပြပြီး ဖြူစင်ဟန်ကို နားချခဲ့သည် ။

ထိုအချိန်က ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နဲ့ နားထောင်နေခဲ့တဲ့ ညီမ လေးကို ကြည့်ပြီး ပန်းသွန်းနဒီ ရင်ထဲ ပီတိဖြစ်လို့ မဆုံးတော့။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ထိုနေ့ကစပြီး အဆက်အသွယ် မပျက်ခဲ့တာ ညီမလေး မ သေဆုံးခင် ညပိုင်းအထိပါပဲ။

ဖြူစင်ဟန် မဆုံးခင် နှစ်နာရီခွဲ အလိုခန့်က သူမဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ခဲ့ ၏။

"မမ ... ညီမလေး အရမ်း စိတ်ညစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကြောက်လည်း

ကြောက်တယ်၊ သူ သူ ညီမလေးရဲ့ အကြောင်းကို သိသွားပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်၊ သူ့ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ၊ ညီမလေး ကြောက်တယ် မမ၊ ညီမလေး အရမ်း ကြောက်တယ်၊ သူ သူ ညီမလေးကို သတ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ အရမ်း ကြောက်တယ်၊ အဟီး... ဟီး ... ဟီး"

ပြောလည်း ပြော တအီးအီး ငိုချလိုက်တာမို့ ပန်းသွန်းနဒီ စိုးရိမ် ထိတ်လန့် သွားရသည်။ ။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု အသည်းအသန် ဖုန်းလေးထဲ ကနေ မေးမိ၏။ သို့ပေမဲ့ ညီမလေးက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ တအီးအီးနဲ့ ရှိုက်ငိုနေခဲ့သည်။ ။ ဘယ်သူက ဘာအကြောင်းကို သိသွားလို့ သတ်မယ် လို့ ထင်တာလဲ။

ထိုနေ့က ညီမလေး ဖုန်းချသွားပေမဲ့ သူမစိတ်ထဲ ပူပြင်း လောင်မြိုက်မှုတွေနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရ၏။ ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့ မှ မရတာ ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် သတင်းစာတွင် ညီမလေး ဖြူစင်ဟန်ရဲ့ နာ ရေး သတင်းက ပါလာသည်။ ။ မနေ့ညကမှ သူမဆီ အားကိုးတကြီးနဲ့ ဖုန်းဆက်ခဲ့တဲ့ ညီမလေး။

ပန်းသွန်းနဒီ တစ်ယောက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲကာ ငိုလို့ မဆုံးတော့ပါ ။

နာရေး ကြော်ငြာထဲက လိပ်စာကို သေချာ မှတ်ထားကာ ပုံစံဖျက်ပြီး သွားရောက် စုံစမ်းဖူးသည်။ ။ ညီမလေးက ရုတ်တရက် နှလုံးရပ်ပြီး သေ တာတဲ့ လေ။ မနက် မိုးလင်းပြီး အခန်းထဲက တော်တော်နဲ့ ထွက်မလာ လို့ ဝင်ကြည့်တော့ သေပြီတဲ့ ။

ပန်းသွန်းနဒီ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ထိုညက ကိုးနာရီလောက်

ထိုးလုနီးနီးတွင် ဖြူစင်ဟန်က သူမဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ သူမရဲ့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောသွားခဲ့သည်။ ။ ဘာရယ်လို့ အတပ် မပြောနိုင်ပေမဲ့ ထိုအချိန်က ညီမလေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အသေအလဲ ကြောက်နေခဲ့သည်။ ။

ထိုည ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးဖို့ နာရီဝက် အလိုတွင် ညီမလေး ဆုံးသွားသည် တဲ့ ။ သူမဆီ ငိုယိုပြီး ဖုန်းဆက်တုန်းက အကောင်း ပကတိ ရှိခဲ့တာကို သိတာမို့လည်း သူမရင်ထဲ သံသယစိတ်တို့ က ပို၍ ပင် ခိုင်မာနေခဲ့ရသည်။ ။

သူမ နယ်ကို မပြန်ဖြစ်တော့။ ရန်ကုန်က အသိဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ထံ ဆက်သွယ်ကာ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ဆက်နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ သူမ ကံကောင်းသည် ဟု ပြောရမလား။ သူမရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်စိုးက မတော်တဆ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ကာ အတိတ်မေ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သူဌေး လေးညှို့ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ကုပေးနေရတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

တကယ့်ကို ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပါပဲ။ သူမ ဆရာဝန်ကြီး အနားတွင် ပညာသင်ရင်း လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ ။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးမြင့်စိုးက ကိုလေးညှို့ ဆိုတဲ့ လူနာကို တာဝန်ယူ ကုသပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးလေ။ ဒီအခြေအနေကို ပန်းသွန်းနဒီ ဘာဖြစ်လို့ လက်လွှတ်ခံရမလဲ။

ဆရာဝန်ကြီးက နိုင်ငံခြား ခရီးစဉ်ရှိနေတော့ ဦးလေးညှို့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အထူး ညွှန်ကြားကာ ဦးလေးညှို့ အိမ်ကို သွားစေသည်။ ။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ ဆိုသလို သူမအတွက် အဆင်ပြေ သွားရ၏။

ပန်းသွန်းနဒီ သွားချင်နေတာလေ။ ဒီခြံကြီးထဲက ညီမလေးအတွက်
တရားမျှတသော အမှန်တရား တစ်ခုကို ရှာဖွေပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
သည့် အလျောက် သူမတို့ ခြံထဲသို့ ဝင်ရန် ခေါင်းညိတ် လက်ခံပစ် လိုက်
တော့သည် ။

ညီမလေး ပန်းယွန်းနဒီ အတွက်ပါ။

ဖြူစင်ဟန်လို့ အများက သိထားတဲ့ ပန်းယွန်းနဒီ အတွက်လေ။

အခန်း (၂)

"ဟင် ... ညည်း ... ညည်း ... ဖြူ ... ဖြူစင်ဟန်"

"ပန်းသွန်းနီဒီပါ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနီဒီပါ အဒေါ်"

ဟင်။

ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနီ ဆိုပါလား။

ကြည့်စမ်း မမလေး ဖြူစင်ဟန်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်း။ ရုပ်ချင်း ခွဲမရ
လောက်အောင်ဘဲ တူလွန်းတဲ့ ဒေါက်တာမလေး။

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရချိန်တွင် ဒေါ်နုတစ်ယောက် သွေးပျက်
မတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားကာ ကယောင်ကတမ်း အော်မိမတတ်ပင်
ဖြစ်သွားရ၏။ သို့ပေမဲ့ မမလေး ဖြူစင်ဟန်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မီးသင်္ဂြို
ဟ် စက်ထဲ ထည့်ခဲ့တာကို ပြန်သတိရကာ အသိတရားလေးနှင့်
ထိန်းချုပ်လိုက်သည် ။

"လာ ... လာပါကွယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပါဦး ဒေါက်တာမလေး
ရယ်"

ဒေါ်နု ပျပျာသလဲ ကြိုဆို လိုက်မိသည် ။

"အဒေါ် နာမည်က ဒေါ်နုပါ၊ ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ အားလုံးကို
လုပ်ကိုင်ရတဲ့ သူပေါ့၊ မောင်လေးညို့ ဘိုးဘွား လက်ထက် ကတည်းက

ဒေါ်နုက ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူလေ၊ အခုတော့ အိမ်တော် ထိန်း ကြီးပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်နု တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မက ဦးနှောက် နဲ့ အာရုံကြော အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးမြင့်စိုးရဲ့ လက် ထောက် ဆရာဝန်မ ဒေါက်တာ ပန်းသွန်းနဒီပါရှင်၊ ဒါကျွန်မရဲ့ မှတ်ပုံ တင်နဲ့ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေပါ"

ပန်းသွန်းနဒီ ယုံကြည်အောင် စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပြမိသည်။ ။

"ရပါတယ် ဒေါက်တာမလေးရယ်၊ ပြစ်ရာ မလိုပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီး က ကြိုတင်ပြီး ဆရာမလေး ရောက်လာမဲ့ အကြောင်းကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားထား ပြီးသားပါ၊ သူ နိုင်ငံခြား သွားစရာရှိလို့ ခဏ လွှဲ ထားခဲ့မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒေါ်နုတို့ ဆိုတာက လည်း အိမ်ရှင် သူဌေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်တော်ထိန်း အဆင့် လောက်ပဲ ရှိတဲ့ သူပါ၊ ဒေါက်တာမလေးလို ခေတ်ပညာတတ် မိန်းက လေးမျိုး အပေါ် ဘယ်လို အကြောင်းမျိုးနဲ့ မှ ယုံမှား သံသယ မရှိပါဘူး ကွယ်၊ အဓိက အရေးကြီးဆုံးက မောင်လေးညို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးပါပဲ၊ အ ခုလို အတိတ်မေ့ ဝေဒနာသည် ဖြစ်နေတာ မောင်လေးညို့ကို မမြင်ရက် ဘူးကွယ်၊ မောင်လေးညို့ကို အရင်ကအတိုင်း ပြန်လည် ရပ်တည် နေ စေချင်လှပြီ"

"အဟင်း ... ဟင်း ... စိတ်ချပါ အဒေါ်နု၊ ကျွန်မလည်း အတတ်နိုင် ဆုံး ကြိုးစားပေးမှာ ပါ၊ အတိတ်မေ့တဲ့ သူက ဒီလိုပါပဲ၊ အချိန်ယူရတာ များ ပါတယ်၊ စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး အဒေါ်နု၊ ဒါနဲ့ ကားအက်ဆီးဒ င့် ဖြစ်ပြီး ခေါင်းကို ထိခိုက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ ကားမောင်းတု န်းက အရက်တွေ ဘာတွေများ "

"အမယ်လေး ... ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာမလေးရယ်၊ မောင်လေးညို့က အပျော်အပါး အသောက်အစား ကင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ စီးပွားရေး တစ်ခုကလွဲပြီး ခေါင်းထဲ ဘာမှ ထည့်မထားတတ်တဲ့ ကလေး၊ မိန်းမကိုလည်း တရားလွန် ချစ်တာ၊ အဲဒီ အချစ်စိတ်တွေ ကြောင့်ပဲ အခုလို ဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာပါကွယ်"

အချစ်စိတ်ကြောင့်တဲ့ ။

ဟုတ်ရဲ့ လား။

ဇနီးသည် ကို သိပ်ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားက မှန်ကန်ရဲ့ လား။ ဒေါ်နုတို့ အမြင်မှာ အခုလို မြင်တွေ့နေရပေမဲ့ တကယ့် လက်တွေ့ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရတဲ့ ညီမလေး ယွန်းယွန်းမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ရရှိခဲ့ရဲ့ လား ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ဆိုတာ အင်မတန် မှန်းရခက်သားပဲ။

လေးညို့ဆိုတဲ့ သူ ရခဲ့တဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ နည်းနည်းလေးပါ။ ညီမလေးမှာ သာ အသက်ကို ပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ အထိ ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒါဟာ သိပ်ချစ်လို့ တဲ့ လား။ ရုတ်တရက် နှလုံးရပ်ပြီး သေဆုံးသွားရတဲ့ ညီမလေး ယွန်းယွန်း။

မယုံဘူး။

လုံးဝ မယုံဘူး။

ယွန်းယွန်း ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲမှာ သူ့ယောက်ျားက သူ့အပေါ် အရမ်းကို အေးစက်တာ ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပဲ ပါနေတာလေ။ ရွှေပုံပေါ်မှာ နေရပေမဲ့ သူလုံးဝ မပျော်ဘူးဆိုတဲ့ စကားသံက ဘာကြောင့် ထွက်ပေါ်လာတာလဲ။

ယွန်းယွန်းကို ကြည့်ရတာ အပျော်အပါးမက်တဲ့ ခပ်ဟော့ဟော့လေး

ဆိုတာတော့ သူမလည်း သတိထားမိပါသည်။ ။ ယောက်ျားက စီးပွား အရှာကောင်း သူမို့လားမသိ အသုံးကြီးတာတော့ သူမ မျက်မြင်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ယွန်းယွန်း ပုံစံက ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ နေတဲ့ သူမျိုးလည်း မဟုတ်။ ဒါနဲ့ များ တောင် နှလုံးရပ်ပြီး ရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးသွားတာ ကြီးကတော့ အရမ်းကို ထူးဆန်း လွန်းနေသည်။ ။

ပြီးတော့ ယွန်းယွန်း သေဆုံးတဲ့ နေ့နဲ့ ကိုလေးညှို့ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတဲ့ နေ့က တစ်ရက်တည်း ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ။

ဒါ သံသယဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်မနေဘူးလား။ ခေါင်းမှာ ထိခိုက်မိတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ အတိတ်မေ့ သွားတယ်တဲ့ လေ။

"ဒေါက်တာမလေး"

"ဒေါက်တာမလေး"

"ရှင် ... ဪ ... အင်း ဒေါ်နု"

"ဒေါက်တာမလေး နာမည်က ပန်းသွန်းနဒီနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာမလေး ဆီမှာ ရော ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော ရှိသေးလားဟင်"

"ရှင် ... ဟို မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ဒေါ်နု"

"အံ့ဩလို့ ပါကွယ်"

"ရှင်"

"ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာမလေးရယ်၊ နာမည်တူ မရှား လူတူ မရှားဆို တဲ့ စကားက အခုတော့ တကယ် ဟုတ်နေပါလား ဆိုပြီး ကိုယ့်မျက်လုံး တောင် ကိုယ်မယုံနိုင် လောက်အောင်ကိုပဲ ဖြစ်နေတာပဲ ဒေါက်တာမ လေးရယ်၊ ဒေါက်တာမလေးနဲ့ မောင်လေးညို့ရဲ့ ဇနီး ဖြူစင်ဟန်က ရုပ် ချင်း ခွဲမရအောင်ကိုဘဲ တူလွန်းတာများ မသိရင် တစ်ယောက်တည်း လို ပါပဲ၊ အမြွှာပူး ညီအစ်မများ လား စဉ်းစားမိလို့ ပါ"

"အို"

ဒေါ်နုစကားကြောင့် ပန်းသွန်းနဒီ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွား ရသည် ။ ရုပ်ချင်း တူမှာ ပေါ့လေ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ခြားပြီး မွေးခဲ့တဲ့ အမြွှာပူး ညီအစ်မ အရင်းတွေပဲဟာ။

ဒါကို ဒေါ်နု သိသွားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်နု မေးပေမဲ့ သူမ ငြိမ်နေလိုက်၏။ ဒေါ်နုဆိုတာ ကိုလေးညို့တို့ ဘိုးဘွား လက်လက် ကတည်းက အတူတူနေလာတဲ့ လူယုံ အိမ်ဖော်ကြီးတစ် ယောက်။

ကိုလေးညို့ လက်ထက်မှာ အိမ်တော်ထိန်းကြီး အနေနဲ့ ရှိနေတဲ့ ဒေါ် နုကိုလည်း ယုံစားပြီး ရင်ဖွင့်လို့ မဖြစ်ပါ။

သူမကို မြင်တွေ့လိုက်စဉ် အချိန်မှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမိုက်တီးရဲ့ ပျက် ယွင်းနေတဲ့ အမူအရာတွေ။ မုန်းတီး စက်ဆုပ်နေတဲ့ မျက်ဝန်း အကြည့် တွေ။ ဖြူစင်ဟန်လို့ ထင်ပြီး သွေးပျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားတာ တွေ အားလုံးကလည်း သံသယ ဖြစ်စရာတွေ ချည်းပင်။

ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်သွား ရတာလဲ။

အခုကိစ္စမှာ ကိုလေးညို့ တစ်ယောက်တည်း မသင်္ကာစရာ ကောင်း

တဲ့ အဓိက လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လား။ ခြံစောင့် ဦးမိုက်တီးကပါ ညီမလေးကို မုန်းနေတဲ့ သူဆိုတော့ သံသယဖြစ်ရမဲ့ သူက နောက်တစ် ယောက် ထပ်တိုးလာသည် ။ ညီမလေး သေဆုံးသွားတာက ရုတ်တရက် ကြီးလေ။

ဒေါ်နုကတော့ အေးဆေးပဲ။

သူမကို မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အံ့ဩသွားတာက လွဲပြီး အမူအရာက တည်ငြိမ်နေသည် ။ အေးဆေးစွာပင် ဧည့်ခံပြီး စကားပြောဆိုနေ၏။ သို့ ပေမဲ့ ဒေါ်နု စိတ်ထဲမှာ လည်း ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျေနပ် နှစ်သက်မှု ရှိမနေတာတော့ သူမလည်း သတိထားမိသည် ။

ကိုလေးညို့ လူတွေဆိုတော့ သခင်ဘက်ကပဲ ရပ်တည်ချင်တဲ့ သဘောကလွဲပြီး ညီမလေး ယွန်းယွန်း အပေါ်မှာ တော့ အငြိုးတကြီး ဖြစ်နေဟန်တော့ မရှိချေ။

"ဒေါ်နု"

"ပြောပါ ဒေါက်တာမလေး"

"ဖြူစင်ဟန်နဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ တူသလား"

"အင်း ... ချွတ်စွပ်ပဲ"

"အံ့ဩစရာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာမလေးက အေးဆေး တည်ငြိမ်တဲ့ အသွင် ပိုဆောင်ပါတယ်၊ ဖြူစင်ဟန်က ဟော့တယ်လေ၊ ခေတ်ရှေ့ကို တစ်လံလောက် ကြိုပြေးချင်နေတဲ့ ကလေးမလေ၊ လူကလည်း အရမ်းလှတာကိုး၊ သူဘယ်လို အဝတ်အစားပဲ ဝတ်ဝတ် လိုက်ဖက်ပြီး ကြည့်လို့ ကောင်းနေတာချည်းပါပဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေ ရင်ခုန် မူးယစ်စရာ

ကောင်းလောက်တဲ့ အလှမျိုးကို သူက ပိုင်ဆိုင်ထားတာ၊ စကားပြောရင် လည်း ချွဲနဲ့နေတာပဲ၊ မောင်လေးညို့ကလည်း သိပ်ချစ်တာပါ။ သူဘယ် လောက် ဆိုးဆိုး နောက်ဆုံး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ကို ခွင့်လွှတ် လိုက်လျော့ လိုက်တာချည်းပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဒေါ်နုတို့ တောင် မောင် လေးညို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အံ့ဩမိတယ်"

"ဒါနဲ့ ကိုလေးညို့ကို မတွေ့ရသေးဘူးနော်"

"အိပ်နေလို့ ပါ ဒေါက်တာမလေး၊ သွားနှိုးပေးရမလား ဟင်"

"ဟာ ... မနှိုးပါနဲ့ ၊ အိပ်ပါစေ၊ အိပ်ပါစေ၊ မတွေ့မိသေးလို့ မေးလိုက် မိတာပါ ဒေါ်နု၊ ဘာပဲပြောပြော အိပ်နေတယ် ဆိုလည်း ကောင်းတာပါပဲ ၊ အိပ်ရေးဝတော့ လူက အားလည်း ရှိမယ်လေ၊ လန်းဆန်းတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာမလေး"

"ကဲ ... ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းပြီ ဒေါ်နု"

"အို ... ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ ဒေါက်တာမလေးရယ်၊ လာ ... လာ ဒေါက်တာမလေး နေဖို့ အခန်းကို ဒေါ်နု လိုက်ပြမယ်"

"ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်နု"

သူမ စကားစကို ဖြတ်လိုက်မိသည် ။

ဒီနေ့က ရွှေလိပ်ပြာ ခြံကြီးထဲကို ရောက်ရှိလာတာ ပထမဦးဆုံးနေ့ မဟုတ်လား။ စကားတွေ သိပ်ပြောလို့ မကောင်း။

ပြီးတော့ ကိုလေးညို့ ဆိုတဲ့ လူ။ သူမ အတွေ့ချင်ဆုံး လူက အခုထိ သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံတွေ့ရသေးချေ။

"ကျွန်မ အဝတ်အစား အိတ်တွေ"

"ထားလိုက် ဒေါက်တာမလေး၊ အိမ်က ကောင်မလေးတွေကို သယ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဒေါက်တာမလေး ဒေါ်နုနောက်က လိုက်ခဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်နု"

ဒေါ်နုဆိုတဲ့ အိမ်တော်ထိန်းကြီး ကတော့ မဆိုးပါဘူး။

ဟန်ပန်အမူအရာ၊ စကား ပြောတာဆိုတာက အစ ချောမွေ့ ပြေပြစ်သည် ။ မျက်နှာကလည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်တာ တစ်ခုကလွဲပြီး ကြည်ကြည်မွေ့မွေ့ပါပဲ။ ဒေါ်နုကိုတော့ သူမ ခင်မင်သွားမိသည် ။

ရှေ့ကနေ အပြီးချိုချိုလေးနဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်နုနောက်သို့ သူမ လိုက်သွားမိသည် ။

အပေါ်ထပ် လှေကားထစ်တွေအတိုင်း တက်သွားပြီး အပေါ်ရောက်တော့ စေ့ပိတ်ထားသည့် အခန်းတံခါး ပေါက်ဝတစ်ခုရှေ့တွင် ဒေါ်နု ရပ်သွားသည် ။

"ဒေါက်တာမလေး၊ လာလေ ဒီအခန်းပဲ"

"ဟုတ်"

ဒေါ်နုက အခန်းတံခါး ဖုသီးလေးကို လှည့်ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။ သူမနောက်ကနေ လိုက်ဝင် သွားလိုက်၏။

မဆိုးပါဘူး။ အခန်းက ကျယ်သားပဲ။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ခုတင်နဲ့ အိပ်ရာအပြင် မှန်တင်ခုံရော၊ အဝတ်အစား ဘီဒိုလည်း ရှိသည် ။ စာရေးစားပွဲခုံ တစ်စုံလည်း ရှိ၏။ TV နဲ့ အောက်စက် တစ်စုံတွဲ ရှိသည် ။ ရေခဲသေတ္တာ အသေးစားလေးလည်း ထားပေးထားသေး၏။

"ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲလျက် ရှိတယ်၊ အထဲမှာ တော့ လိုအပ်တာ

တွေ ထည့်ပေးထားတာပဲ၊ ဒေါက်တာမလေး မနှစ်သက်တာများ ရှိရင် ဒေါ်နုကိုပြောနော် အားမနာနဲ့ ၊ ဒေါ်နု ချက်ချင်း ပြန်လဲပေးမယ်"

"ရပါတယ် ဒေါ်နု၊ ကျွန်မအတွက် နေထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး"

"ဒေါက်တာမလေး"

"ရှင်"

"နွေလယ်စာရော စားလာရဲ့ လား၊ မစားရသေးဘူး ဆိုရင် ဒေါ်နု သွားပြင်ဆင် ခိုင်းလိုက်မယ်လေ"

"စားလာခဲ့တယ် ဒေါ်နု၊ မလုပ်နဲ့ တော့"

"ဒါဆိုလည်း အအေးလေး ဘာလေး သောက်ပြီး အမောဖြေ နား လိုက်တော့လေ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အပြည့်အစုံ ထည့်ပေးထားတယ် ဒေါက်တာမလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်နု"

"ဒါဆို ဒေါက်တာမလေး နားလိုက်တော့နော်၊ အဝတ်အစား အိတ် တွေသယ်ပြီး ကောင်မလေးတွေ လာပို့လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်နု"

ဒေါ်နုက အခန်းတံခါး ညင်သာစွာ ပြန်စေ့ပိတ်ပေးပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား၏။

ဒီတော့မှ ပန်းသွန်းနီဒီလည်း သက်ပြင်းမော ကလေးကို ချလိုက်မိ တော့သည် ။

ယွန်းယွန်းရယ်။

နင့်အတွက် ငါရောက်လာတာပါ။ ငါ့ကို နင်ကူညီရမယ်နော် ယွန်းယွန်း။
